

„**MYSLI POZITÍVNE!**“ – často počujem z rôznych strán... a nielen od odborníkov, ale i od mnohých samozvaných „psychológov“. Ja na to: „**Prečo nie?! Ale čo tým myslíš?**“ Na túto otázku však obyčajne odpoveď nedostanem, a ak, tak niečo v zmysle „buď **vždy** optimistický“ alebo „buď náročný, maj vysoké ciele, a tvoje žiadosti by mali prevyšovať tvoje potreby.“

Inak povedané: „myslieť pozitívne“ podľa niektorých znamená:

1. stanoviť si vysoké, často **nereálne ciele**, mať množstvo **túžob a žiadosti** (z ktorých je vždy veľa nielen zbytočných, ale aj nezmyselných, poprípade dokonca vyslovene škodlivých)
2. **byť optimistickým**, a to aj v situáciách, ktoré nedávajú žiaden dôvod k optimizmu. Teda vlastne konať neuvážene, nerozumno, t.j. ignorovať svoj rozum a skúsenosť, konať neracionálne, ignorovať fakty, realitu; a občas sa možno aj vrhať bezhlavo do nebezpečných situácií, podceňovať riziko (a to možno aj vtedy, keď očakávaný zisk je minimálny alebo žiadny).

Každý nezaujatý človek však musí ľahko poznať, že takého „optimistické pozitívne myslenie“ je jednoznačne „myslením **NEROZUMNÝM**“. A nerozumné myslenie (a konanie) je najistejšou cestou k pravému opaku optimistického myslenia – lebo myseľ nutne nakoniec ovládne pocit veľkého nešťastia, sklúčenosti (depresie a pesimizmu).

Najčastejšou **príčinou POCITU NEŠŤASTIA** býva totiž práve **NEROZUMNOSŤ**, ved'

1. nešťastným sa človek cíti vtedy, keď **sa nespĺnia jeho túžby, nenaplnia žiadosti...** no ony sa často nenaplnia preto, že sú nereálne... a nereálnymi sú práve pre **NEROZUMNOSŤ**. Pritom nerozumnosť nemusí byť dôsledkom nedostatku intelektu alebo skúseností, ale aj ich vedomým potlačením, poprípade ignorovaním (napr. i „v mene pozitívneho myslenia“);
2. inokedy môže byť príčinou pocitu nešťastia napríklad **nezdar, nehoda, strata, choroba, smrť blízkeho...** ale aj vtedy je veľkosť pocitu nešťastia priamo úmerná veľkosti **NEROZUMNOSTI** toho, kto nepočíta s nezdarom, stratou...

Ak totiž rozumný človek denne okolo seba vidí množstvo zla, nespravodlivosti, nešťastia, nebude si myslieť, že práve jemu sa toto zlo nejakým zázračným spôsobom vyhne. A niet pochýb, že človek pripravený na to, čo má (alebo môže) prísť, zvládne to vždy oveľa ľahšie ako ten, ktorý je nepripravený.

Okrem toho rozumný človek vie, že to, čo má (vrátane blízkych ľudí, ba i vlastného života), nie je jeho vlastníctvom, ale všetko mu bolo len na istý čas prenajaté, zapožičané. Preto počíta s tým, že to raz musí vrátiť. A vrátenie zapožičaného predsa nebude považovať za žiadnu „tragédiu“.

ČLOVEK BOL OBDARENÝ ROZUMOM, ABY HO POUŽÍVAL. A TO NEVYLUČUJE „POZITÍVNE MYSLENIE“ – ak sa ním, pravdaže, nemyslí nezmyselný, vysnívaný „optimizmus“, nereálne očakávania, teda v podstate ignorovanie rozumu a skúseností – ale práve naopak: ak ide o **rozumné, logické a empiriou (vlastnou i iných ľudí) podložené uvažovanie, teda napr. aj počítanie s rôznymi alternatívami, vrátane rizík** (aby mohol byť človek na ne pripravený); ak jeho súčasťou je **rozlišovanie medzi (nevyhnutnými) potrebami a (zbytočnými) žiadosťami, túžbami**, a tiež **medzi hodnotnými, dosiahnuteľnými cieľmi a nezmyselnými chimérami**.

Ale človek, ktorý pod pojmom „pozitívne myslenie“ vidí iba „permanentný optimizmus“, ignorovanie reality (hlavne jej nepríjemných stránok) a sklon k ničím nepodloženým očakávaniam, k naplneniu príjemných túžob a fantastických snov, takýto človek ignoruje svoj rozum, je teda **NEROZUMNÝ**, a nerozumnosť vždy vedie k opaku toho, čo človek očakáva – celkom iste teda ani nie napríklad k splneniu nejakých nereálnych snov, ale k sklamaniu a nešťastiu.

MBB (s voľným použitím Senecových sentencií)